

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: **X.**, narozená dne X.
zastoupená advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2024, č. j.: OAM-34/ZA-ZA11-D04-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2024, č. j.: OAM-34/ZA-ZA11-D04-2024, jímž byla její žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti ve smyslu čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí

země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Slovenská republika.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že dle čl. 9 Dublinského nařízení je místně příslušným státem pro projednání žádosti Česká republika, neboť tu X. V průběhu správního řízení žalobkyně porodila X. aktuálně žádající o pobyt X., kdy toto pobytové postavení nedovoluje X. Při předání věci na Slovensko by X. vycestovat s matkou, poněvadž jde o plně kojené dítě. Nejsou splněny podmínky nepřipustnosti žádosti ve smyslu ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a žalovaný měl postupovat dle čl. 17 Dublinského nařízení a věc meritorně projednat. Rodina žalobkyně pobývá v České republice, do domovského státu nemůže vycestovat kvůli probíhajícímu ozbrojenému konfliktu, žalobkyně je X. po porodu, narozené dítě plně kojí a X. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
3. Dne 9. 5. 2024 bylo soudu doručeno doplnění žaloby o rodný list X.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Na základě údajů poskytnutých žalobkyní a informací získaných v průběhu řízení žalovaný trval na tom, že státem příslušným k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany je Slovenská republika, neboť žalobkyně byla držitelkou slovenského povolení k pobytu. K úpravě rodinných poměrů neslouží azylové řízení, nýbrž instituty upravené v zákoně o pobytu cizinců. Žalobkyně a X. se dobrovolně rozhodli X. Mohou v tom pokračovat, i pokud bude žalobkyně na Slovensku, X. může matku a dítě na Slovensku navštěvovat. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně v poskytnutí údajů k žádosti dne 12. 1. 2024 uvedla, že je ukrajinské národnosti, vyznává pravoslavné křesťanství, mluví plynule ukrajinsky, rusky a česky, nikdy nebyla politicky aktivní, je svobodná a X. měsíci těhotenství. Na území České republiky se dostala dne X., předtím od X. pobývala na Slovensku a jezdila X. do České republiky. Chtěla by v České republice žít X., po porodu si zařídí povolení k pobytu X., na Ukrajinu se nechce vrátit kvůli válce a politickým poměrům.
6. Během pohovoru vedeného dne 12. 1. 2024 žalobkyně uvedla, že v posledních X. letech pobývala střídavě měsíc na Slovensku a měsíc X. v České republice tak, aby nepřišla o pobytové oprávnění. V České republice neúspěšně žádala o dočasnou ochranu, jiné pokusy o získání pobytového oprávnění neučinila. V zemi původu sice osobně neměla problémy s válečným konfliktem, ale viděla létat rakety přes obec, v níž žila. Na Slovensku nikoho nemá, nemá tam bydliště ani práci, žije jen z peněžních prostředků poskytovaných X. V České republice se připravovala na X., ale těhotenství její záměry přerušilo, žije tu ještě její X. Poučení o tzv. Dublinském systému obdržela a přečetla.
7. Ve správním spisu jsou rovněž obsaženy Informace OAMP, Slovensko, Azylový systém, Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky ze dne 13. 7. 2023, dokument vystavený Ministerstvem vnútra Slovenskej republiky ze dne 23. 2. 2024 o akceptaci převzetí žalobkyně, jakož i X., těhotenský průkaz, doklad o zajištění ubytování a X.

8. Dne 13. 3. 2024 se žalobkyně mohla seznámit s podklady rozhodnutí. K seznámení se však nedostavila a nezaslala žádný návrh na doplnění podkladů rozhodnutí ani neuvedla žádné další skutečnosti nebo nové informace.
9. Následně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 25. 3. 2024.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
12. Podle ust. čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.*
13. Podle ust. čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.*
14. Podle ust. čl. 17 odst. 1 alinea první Dublinského nařízení *odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*
15. Soud předně uvádí, že dle kritérií Dublinského nařízení je státem příslušným k posouzení žádosti žalobkyně skutečně Slovensko. Žalovaný kritéria řádně vyhodnotil na s. 2 až 4 napadeného rozhodnutí, s jeho závěry se lze ztotožnit. Žalobkyně není nezletilou osobou ani její rodinní příslušníci (vizte čl. 2 písm. g) Dublinského nařízení) nejsou žadateli o mezinárodní ochranu ani jejími poživateli (vyloučena je tudíž aplikace čl. 9 tvrzená v žalobě), uplatnění kritérií Dublinského nařízení ve vztahu k žalobkyni nepovede ani k oddělení rodinných příslušníků ve smyslu čl. 11. Zbývalo tak kritérium dle čl. 12 Dublinského nařízení, přičemž bylo zjištěno, že žalobkyně byla v době do X. držitelkou povolení k dlouhodobému pobytu za účelem X. vydaného Slovenskou republikou, která je tudíž státem příslušným k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu (čl. 12 odst. 1 a 4 Dublinského nařízení).
16. Z ničeho nevyplývají ani možné systémové nedostatky ve slovenském azylovém řízení. Dle Informace OAMP ze dne 13. 7. 2023 probíhá azylové řízení na Slovensku standardně, k dispozici bývá žadatelům tlumočník, nevládní organizace podávají informace o řízení, přijímací střediska vykazují dostatečné kapacity a podmínky v nich nenaznačují existenci systémových nedostatků, žadatelé mohou podat odvolání formou správní žaloby ke krajskému soudu; lékařská péče je žadatelům rovněž dostupná.
17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil, proč nepřistoupil k aplikaci diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení a neposoudil tak žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu i přes svou nepřislusnost. Žalovaný uvedl, že pojištění i srovnatelná

zdravotní péče bude žalobkyni poskytnuta i na Slovensku; X. fungoval jen na dálku vzájemnými návštěvami; X. nic nebrání, aby žalobkyni na Slovensku navštěvoval. Vzhledem k těhotenství se žalovaný zabýval i nejlepším zájmem dítěte, kdy shledal, že transferem na Slovensko nedojde k rozluce matky a dítěte, a také není důvod obávat se, že by matka a dítě na Slovensku nedostaly řádnou zdravotní péči. Zhodnocení žalovaného ohledně neaplikování diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení shledává soud dostatečným a adekvátním. K úvahám stran čl. 17 Dublinského nařízení se vyslovil Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“), který v první právní větě k rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j.: 2 Azs 222/2016-24, uvedl: „Čl. 17. odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (právo atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepříslušným členským státem) neznamena právo tohoto státu k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit.“ Na druhou stranu NSS dospěl k závěru, že povinnost převzít příslušnost na základě čl. 17 Dublinského nařízení státu nevzniká ani tehdy, nastane-li výjimečná situace (vizte rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2017, č. j.: 1 Azs 398/2017 -25). Žalovaný při svých úvahách libovůli neprojevil, naopak zhodnotil všechny relevantní skutečnosti a dospěl k logicky odůvodněnému závěru o neaplikování diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení na věc žalobkyně. Soud se žalovaným rovněž souhlasí, že azylové řízení nemá sloužit k úpravě rodinných poměrů, přičemž X.; i kdyby nezletilá po vycestování na Slovensko ztratila pobytové postavení, může požádat znovu po případném návratu do České republiky. Námitky týkající se ohrožení X. soud tudíž neshledal důvodnými. Ve vztahu k tomuto řízení je rovněž irrelevantní ozbrojený konflikt v zemi původu, neboť se zatím pouze zjišťuje stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.

18. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. června 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce